

Casa Nova de l'Obac

Vacarisses

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Sector de l'Obac, a l'angle nord-est del terme.
Emplaçament Ctra. BV-1212, poc abans del km. 10 camí en direcció nord

Coordenades:

Latitud: 41.62165
Longitud: 1.95412
UTM Est (X): 412871
UTM Nord (Y): 4608298

Classificació

Número de fitxa 08291 - 7
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Contemporani Neoclàssic
Segle XVIII-XIX
Autoria de l'element: Domenico Bagutti?
Estat de conservació Bo
Protecció Legal i física
Tipus de protecció: BCIL
Observacions protecció: BCIL número registre 6755-I. Aprovació definitiva comissió urbanisme 31/10/2013

Data aprovació: dj., 31/10/2013 - 12:00

Número inventari Sí IPA: 27590

Generalitat i altres inventaris

Accés Fàcil

Ús actual: Científic

Titularitat Pública

Titular: Diputació de Barcelona. Àrea d'Espais naturals.

Fitxes associades:

[Casa Vella de l'Obac](#)

Autoria de la fitxa
Data de registre de la fitxa:

Jordi Piñero Subirana
dt., 20/04/2010 - 02:00

Descripció

Gran casal del segle XVIII conformat per un edifici principal, una capella adossada i una construcció independent, més senzilla, al sector sud. Situat al cim d'un turonet anomenat coll de Fontanelles, l'habitatge principal té un aire molt clàssic i se suposa dissenyat per un arquitecte italià. És una construcció les façanes orientades als quatre vents, de planta rectangular, amb planta baixa i dos pisos. La coberta, amb fort pendent, és amb teula àrab. Les parets exteriors són arrebossades i pintades d'un color rosat. La façana principal, orientada al sud, és decorada amb esgrafiats amb diversos motius (recentment restaurats), incloent-hi un rellotge de sol. Les obertures són perfectament regulars excepte a la façana oest, que ha estat lleugerament transformada modernament per tal d'habilitar-hi unes escales de sortida d'emergència. Les obertures, emmarcades amb carreus escairats, tenen porticons i, als pisos superiors, balcons amb baranes de ferro calades. Al portal principal s'hi accedeix a través d'una rampa empedrada sustentada sobre la roca natural. L'interior de la casa s'estructura al voltant d'una gran escala que permet accedir als pisos superiors. Conserva els elements estructurals, amb voltes, motllures i pintura mural. Actualment acull diversos muntatges expositius sobre el parc natural, punt d'informació i espais per a reunions. A la planta baixa es conserva la pedra de base d'una premsa i els forats de diversos cups. Al sector sud s'aixeca una segona construcció, molt més rústica, amb funcions d'habitatge. Les parets són de pedra vista, amb obertures a la façana sud. Té coberta a un sol vessant i en part s'integra com a terrassa al pati davanter de la casa. L'entorn de la casa està ben condicionat i acull una àrea d'equipaments del parc natural de Sant Llorenç del Munt i serra de l'Obac. El turó està envoltat per un típic bosc mediterrani d'alzina.

Observacions:

Al sector posterior de la casa es conserven restes d'un trull d'oli. Uns 200 m al sud hi ha el Xalet de l'Obac, una construcció de principis de segle XX sense elements d'especial interès arquitectònic. Actualment s'està treballant en un projecte de regularització dels termes municipals de Terrassa i Vacarisses que preveu una lleugera variació del terrenal a la zona de l'Obac segons la qual la Casa Nova quedaria la meitat en terme de Vacarisses i la meitat en terme de Terrassa.

Història

Els antecedents d'aquesta casa cal cercar-los en el mas de l'Obac Vell, d'una gran rellevància històrica i que dóna nom a la serra on es troba ubicada. És un mas d'origen alt-medieval, que durant els segles XVII i XVIII va tenir un gran dinamisme, gràcies a l'apogeu de la vinya, que s'exportava a Amèrica, i altres activitats, com ara un forn de vidre, els pous de glaç o l'elaboració de carbó. Segons Àngel HERNÁNDEZ (2009: 264) va ser precisament amb un crèdit concedit els anys 1803 i 1804 per les juntes de comerç de Madrid i Barcelona destinat, teòricament, a la millora del forn de vidre que es va finançar en bona part la construcció de la Casa Nova de l'Obac. Jaume Ubach havia començat a construir-la al segle XVIII, en una ubicació de més fàcil comunicació amb el camí ral de Manresa a Terrassa. Sembla que fou dissenyada per un arquitecte italià, Domenico Bagutti, del grup que va venir a Espanya amb Carles III, possiblement el mateix que construï el laberint d'Horta de Barcelona. Les obres no es van acabar fins el 1820. Junt a la casa es construï també una capella d'estil neoclàssic. La Casa Nova, més gran i moderna, estava millor preparada per a l'elaboració de vi i aiguardents. La família Ubach, propietària de les cases vella i nova, va tenir un gran protagonisme tant a Vacarisses com a fora el municipi. Al segle XVIII entronquen amb importants

famílies catalanes i fins i tot amb la petita noblesa anglesa. Entre d'altres personatges cèlebres, cal esmentar Antoni Ubach (durant la Guerra dels Segadors) o Antoni Ubach i Soler (1833-1902): promotor i modernitzador de l'agricultura, benefactor i filantrop, promotor de múltiples iniciatives a la ciutat de Terrassa. El 1811, durant la Guerra del Francès, les tropes napoleòniques destruïren la Casa Vella, i durant les Guerres Carlines els carlins tornaren a cremar la Casa Vella i intentaren fer el mateix amb la Casa Nova. Posteriorment ha estat abandonada parcialment en diverses èpoques, però s'ha conservat gràcies a la recuperació portada a terme pels seus anteriors propietaris (la família Faura i Ubach, descendents dels Ubach) durant els darrers anys anteriors a la seva venda. La Casa Nova de l'Obac forma part de la finca adquirida per la Diputació de Barcelona l'any 1987 per ampliar els terrenys protegits del Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac. La casa ha estat habilitada com a centre cultural i punt d'informació del parc, i és un dels principals punts de referència dels visitants.

Bibliografia

AA.DD. (2006). Catàleg de masies i cases rurals susceptibles de recuperació o preservació. Ajuntament de Vacarisses; Associació Catalana de Municipis i Comarques; SART-FEC, Universitat de vic. Fitxa núm. 11.

FAURA, Josep M. (1993). Història de la Serra de l'Obac. Ed. L'Avenç, col·lecció d'història local, núm. 2, Barcelona.

FERRANDO, Antoni (1983). El parc de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac: història i arqueologia vistes per un excursionista. El Pot Cooperativa, Sabadell, p. 338-343

FLOTATS, Antoni (1979). Vacarisses, assaig històric d'un poble, p. 60-68, 104-105

FLOTATS, Antoni (1994). Miscel·lània vacarissenca. Ajuntament de Vacarisses, p. 114-115

HERNÁNDEZ, Àngel Manuel (2009). Pàgines vacarissanes, p. 264

VALLS i PUEYO, Joan (1997). "Anton Ubach i Marquet". Balcó de Montserrat, núm. 346 (juny)

